

عنوان مقاله:

تقابل قانون استفاده از حداکثر توان مهندسی ایران و شرایط تأمین مالی به شیوه قرضی با استفاده از وام با اعتبار صادراتی

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس بین المللی مدیریت پروژه (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

علی بابایی نامی - کارشناس - مهندسین مشاور ایمن سازان

سامان قاسمی - معاون مدیرکل دفتر وامها، مجامع و موسسات بی نالمللی - سازمان سرمایه

علی همتی شعبانی - مدیر گروه پروژه های نفت و انرژی - مهندسین مشاور ایمن سازان

خلاصه مقاله:

امروزه کارفرمایان و صاحبان پروژه ها به دلایل متفاوت تمایل دارند تا بجای استفاده از منابع مالی خود، از منابع دیگر هزینه های پروژه های خود را تأمین نمایند. یکی از این روشها استفاده از روش استقراض خارجی (وام خارجی) است. وجود شروط جغرافیایی در استفاده از این روش - که اتفاقاً یکی از متداولترین روشهای تأمین مالی در ایران است - از طرفی وام گیرنده را مجبور به هزینه کردن 85 درصد منابع مالی تأمین شده در حیطه جغرافیایی وام دهنده می کند، و از طرف دیگر قانون استفاده از حداکثر توان مهندسی کشور (51 درصد - 49 درصد) انجام حداقل 51 درصد پروژه توسط منابع داخلی را تکلیف می کند. بنابراین در ایران استفاده از این روش به امری بس چالش زا تبدیل شده است. اتخاذ روشی مناسب که در حد امکان هم شروط جغرافیایی وام با اعتبار صادراتی را تأمین نموده و هم شرایط قانون استفاده از حداکثر توان مهندسی داخل را ارضا نماید، راهگشا به نظر می رسد. این مقاله با ارایه روشی ترکیبی از دو نوع وام مختلف شرایط هر دو قانون پیش گفته را ارضا می نماید.

کلمات کلیدی:

تأمین مالی - شیوه قرضی - وام خارجی - قانون حداکثر استفاده - شرط tied - شرط جغرافیایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/43784>

